

Libris

Respect pentru oameni și cărți

ȚURIOASA MCARTHUR Puterea observației

de Tory Christie

Ilustrații de Mina Price

EDITURA
UNICART

Viața mea a început în clasa a patra. Nu, nu chiar. A început în ziua în care m-am născut. Dar citește în continuare și vei afla de ce clasa a patra a avut un impact atât de mare asupra vieții mele. Mergeam la o școală nouă, deși nu ne mutaserăm. Inspectoratul școlar din zona mea a modificat arondarea. Presupun că au angajat niște experți pentru treaba asta. Adică au luat o hartă și au trasat linii în jurul unor grupuri de case. Acești experți m-au pus să merg la o școală nouă, în partea opusă a orașului. Toți prietenii mei au rămas la vechea școală. Cred că și fratele meu de patru ani, Edison, ar fi putut să traseze niște delimitări mai reușite. Se descurcă destul de bine la desen. Aveam să încep clasa a patra la Școala Elementară Hilltop. Și, în ciuda numelui (*vârf de deal*), nici măcar nu se afla pe deal. Cum o fi ajuns

școala să se numească așa? Asta era doar una dintre întrebările la care aveam să mă gândesc, în calitate de elevă de clasa a patra. Numele meu este Curioasa McCarthy. Sunt un om de știință. Nu am fost întotdeauna un om de știință. Am devenit în urmă cu șase zile, nouăsprezece ore și treisprezece minute. Prima mea săptămână ca om de știință a început așa...

Luni, ora 8:04 dimineața

Era a doua mea săptămână la această școală nouă. Învățătoarea mea, doamna Stickler, ne-a anunțat că este Săptămâna Ficțiunii. Și această săptămână nu a început prea grozav. Doamna Stickler m-a mutat în cel mai lent grup de citire – Grupul Verde. Acesta nu este un lucru bun, mai ales când mama ta este profesoară de engleză. Sau când trei dintre surorile tale mai mari citesc foarte bine. Sau când cei trei frați mai mici încep să te ajungă din urmă.

Doamna Stickler mi-a înmănat un bilet în care explica totul despre Grupul Verde. Părinții mei

trebuiau să semneze acel bilet.¹ Dar asta nu a fost totul. În acea zi, am tot simțit o senzație de gâdilă în nas. M-am scărpinat, dar nu a dispărut. L-am frecat. Încă mă gâdila. Începusem să simt că atârna ceva din vârful lui. Mi-am pipăit vârful nasului pentru a căuta chestii care ar putea atârna. Nimic. Dar chiar atunci, doamna Stickler s-a uitat la mine.

– Curioaso, vino încoace! a spus ea.

M-am îndreptat spre catedra ei.

– Imediat, am spus eu.

– Curioaso, ești în clasa a patra acum. Este timpul să te comporți mai cuviincios. Nu te scobi în nas și du-te să te speli pe mâini.

Nu mă scobeam în nas! Și cum adică să mă comport mai cuviincios?

Și de ce se tem profesorii atât de tare de microbi? Ar trebui să mă tem și eu de microbi?

¹ Aceasta este o notă de subsol. Oamenilor de știință le plac notele de subsol. Ele oferă mai multă informație. Așa că iată informația: Deși nu sunt foarte bună la citit, sunt destul de deșteaptă. Doar că îmi place să citesc în ritmul meu. Acesta nu ar trebui să fie un motiv pentru a mă retrograda la un alt grup de citire. Retrogradarea e un cuvânt pretențios pentru eșec.

Doamna Stickler are aproximativ 103 ani. Ideile ei ar putea fi și mai vechi de atât. Dar mi-am ținut gura închisă. Sunt bună la asta. Am mers la chiuvea din spatele clasei. Măcar nu a spus nimic în fața colegilor.

Dar lovitura finală a sosit atunci când doamna Stickler ne-a dat coli albe de hârtie. Ne-a spus să scoatem creioanele colorate.

– Cui îi place să deseneze? Hai să desenăm ceea ce vă doriți să deveniți atunci când veți fi mari, a spus ea.

Eram în clasa a patra! Nu eram la grădiniță. De ce făceam desene? Și, pe deasupra, nu aveam să fim mari prea curând. Cu cât mă gândeam mai mult la momentul când voi fi mare, cu atât mă supăram mai rău. Nu mă gândisem niciodată la ce aș fi vrut să devin. Trebuia să mă decid chiar atunci. Puteam deveni profesoară de engleză, ca mama. Dar ei îi place engleza, iar mie nici măcar nu îmi plac cărțile. Nu voiam să predau engleză. Puteam deveni bucătar – dar ți-ai putea imagina câte vase ar trebui să spăl? Mi-ar fi plăcut să fac parte din lotul olimpic de atletism. Dar să fim serioși – nu sunt nici rapidă și nici nu mă coordonez bine.

Toată lumea desena de zor. Am stat și am privit în gol. M-am uitat la părul perfect încrețit al

doamnei Stickler și la îmbrăcămintea ei îngrijită.

Cu siguranță nu aș fi vrut să fiu învățătoarea clasei a patra. Puteam fi doctor sau asistentă, precum mătușa Dolly. Dar îmi place sângele chiar mai puțin decât îmi plac cărțile.

– Mai aveți cinci minute! a spus doamna Stickler.

Cotrobăia în primul sertar al catedrei. Eu epuizasem opțiunile în ceea ce privește cariera – și timpul. În final, am hotărât că aveam să devin profesoară – nu pentru că mama este profesoară, ci pentru că atunci când predai nu vezi sânge. Și mă puteam concentra pe catedra doamnei Stickler – liniile drepte ar putea fi ușor de desenat. Am desenat imaginea reușită a unei catedre. Am lucrat din greu la ea. Avea colțuri ascuțite și margini îmbinate.²

Apoi am desenat pe catedră mai multe obiecte ce pot aparține unei profesoare. Am desenat un măr, o carte, o sticlă uriașă de dezinfectant pentru

² Marginile îmbinate ajută ca bucățile de lemn să rămână bine fixate. Acestea au o formă trapezoidală.

mâini. Profesorii pot ține în frâu copiii, dar sunt îngroziți de microbi.

– Mai aveți patru minute! a spus doamna Stickler.

Am început să o analizez. Atunci când a deschis un sertar, am zărit o pereche de mănuși de cauciuc. M-am întrebat când le-ar fi putut folosi. Am schițat imaginea mea ca adult, așezată la catedră. În viitor, aveam o tunsoare scurtă și aranjată – nu un păr lung și încurcat, așa cum am acum.³ În viitor eram tot înaltă, dar nu atât de tocilară și de slăbănoagă. Am desenat un colier verde-albăstrui, care să se potrivească ochilor mei. Am desenat chiar și o rochie simplă, albastră. Fără haine de mână a doua. Trebuie să spun că arătam foarte îngrijit. Dar nu am reușit să pun un zâmbet pe chipul meu din viitor. Mi-aș fi petrecut viața răcâind gumă și ștergând muci de pe bănci. Poate pentru asta avea doamna Stickler mănuși.

³ Familia McCarthy nu dă bani pe tunsori. Având șapte copii, părinții mei sunt nevoiți să economisească. Așadar, opțiunile noastre sunt să ne lăsăm părul lung, să îl lăsăm pe tata să îl tundă *castron* sau să îl lăsăm pe tata să îl tundă *periuță*. Cred că poți să ghicești ce am ales eu.

Singurul lucru bun în a fi profesor ar fi pauza.

Dar nici măcar pauza nu ar fi distractivă. Poate aș fi nevoită să strig la copiii de pe terenul de joacă. Sau să îi trimit să se spele pe mâini, după ce s-ar scobi în nas.

Doamna Stickler a strâns desenele. Apoi a apăsat pompa dezinfectantului de trei ori și l-a întins pe mâini. Pe urmă ne-a dat încă o foaie goală. Exercițiul nu se terminase.

– Deoarece suntem în Săptămâna Ficțiunii, vreau să vă folosiți imaginația. Ficțiunea înseamnă imaginație. De această dată, dacă ești fată, desenează-te ca și cum ai fi băiat. Dacă ești băiat, desenează-te așa cum ai arăta dacă ai fi fată, a spus ea.

Poftim?!

O fată poate face orice poate face și un băiat! Doamna Stickler vine din anul 1920, probabil.⁴ Nu m-aș fi așteptat niciodată să trebuiască să-mi aleg o carieră, în clasa a patra. Dar de

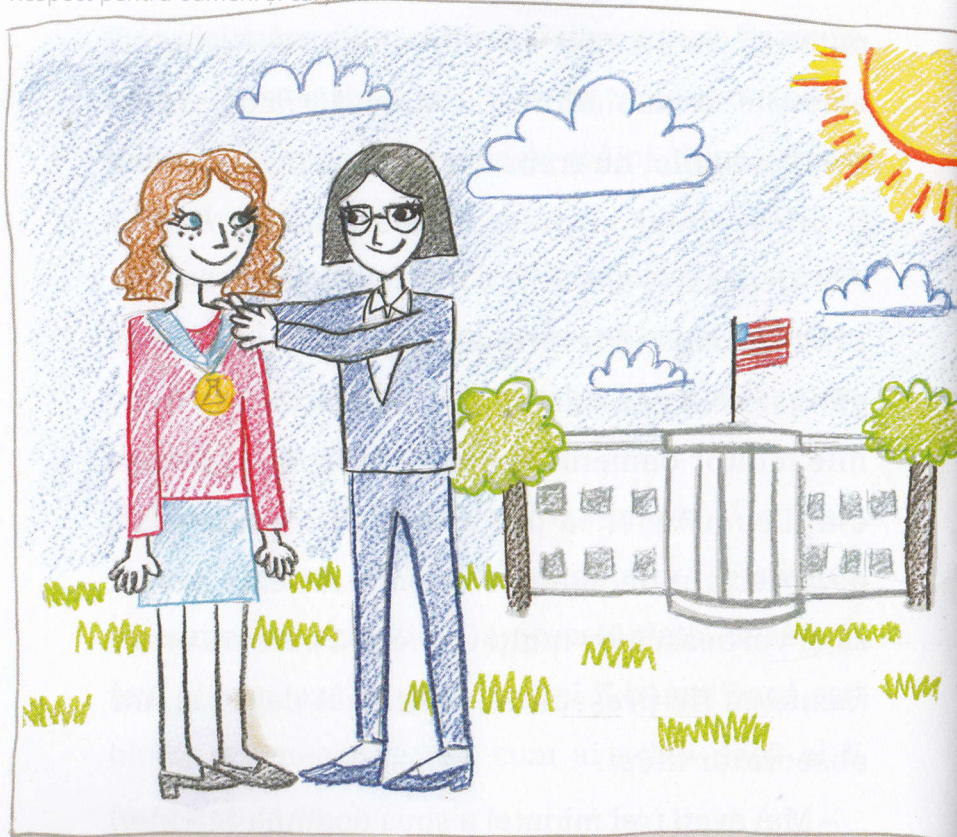
⁴ În anii 1920, unele fete aveau puține opțiuni în ceea ce privește cariera. Mamă, profesoară sau asistentă medicală. Dar asta nu este istorie fictivă, așa că vom trece peste.

vreme ce era Săptămâna Ficțiunii, poate aș fi putut să fiu un atlet de talie olimpică. Poate nu e nevoie să mă mulțumesc cu meseria de profesor. Poate nici nu trebuie să fiu rezonabilă! Pot fi orice. Chiar și președintele Statelor Unite! Am desenat Casa Albă, cu nori pufoși deasupra ei.⁵ Pe când terminam detaliile norilor, mă gândeam la președinte. Președinții strâng mâinile multor oameni. M-am întrebat dacă președinții sunt la fel ca profesorii, și folosesc mult dezinfectant de mâini. Președintele este nevoit să și vorbească cu mulți oameni. Poate nu eram făcută să fiu președinte. Sunt, mai degrabă, un observator tăcut.

– Mai aveți trei minute! a spus doamna Stickler.

Am desenat repede președintele în fața Casei Albe, oferindu-mi o medalie. Era Medalia Națională pentru Știință. Puteam fi un om de știință. Ei rezolvă probleme. Poate aș fi putut să-mi rezolv unele probleme personale. Și prima

⁵ Aceia erau nori cumulus. Norii cumulus arată precum vata. Sau, dacă ți-e foame, precum o conopidă.

dintre ele era să-mi dau seama cum aș putea deveni un om de știință.